

Бегова чорба

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 јануар 2013 20:47

Зовем се Исмаил Кемал Бег. У ствари, тако сам се звао пре него што сам се определио, како ви то модерно кажете, за евро-атлантске интерације, од када сам Исмаил Ђемаљи. Моје име вама Србима не значи много, осим можда понеком љубитељу другоразредног албанског коњака, који га носи. А требало би да сте боље обавештени.

Ја сам онај који је 1912. из Лондона донео пројект албанске државе. Ма какви донео, реализовао. Наравно природне Албаније, коју Срби данас зову Великом, а не било какве. Природна се не може замислити без Косовског вилајета. Драго ми је што Срби чак и након ових 100 година нису схватили да Косовски вилајет не обухвата само Косово, већ се протеже на запад и граничи се са Босанским вилајетом.

Питате се откуда ја у Лондону?

Па лепо, рођен сам пре скоро 170 година у лепом приморском граду на крајњем југу јадранске обале, који је тада носио грчко име Авлона, кога су касније Италијани преименовали у Валона, а који ми данас зовемо Вљора. Био сам високо позиционирани државни службеник у Истанбулу крајем 19. и почетком 20. века. Султан Абдулхамид Други ме је чак поставио за гувернера Бејрута. Како то обично бива, политичке прилике, као и шаховске партије, јасније се сагледају са стране него из жаришта. Тако сам и ја врло јасно из Бејрута сагледао крај Отоманског царства. Много јасније него што се могао видети из самог Истанбула. Признаћете, било би глупо не искористити тако драгоцену

Бегова чорба

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 јануар 2013 20:47

сазнање.

Додуше, у том сагледавању политичких прилика, много ми је помогао енглески консул у Бејруту, са којим сам често пио чај, и на чијој сам јахти 1900. године добио политички азил и упутио се у Британију.

Моје одушевљењу није било краја када сам спознао да Британци врло живо прате политичке прилике на Балкану, и не само да прате већ имају и планове за будућност. У тој будућности албанска племена виде као врло битан фактор. Толико битан да предвиђају формирање и развој државе која би све јачу Србију дефинитивно одбацила од изласка на море.

Све се одвијало по плану. Био сам веза између Младотурака и британске владе, и након револуције вратио се у Истанбул. Све се одвијало по плану. А онда, неочекивано српска војска код Куманова до ногу туче турску! Нема више времена за чекање. Нешто се морало хитно урадити.

Бегова чорба

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 јануар 2013 20:47

Месец дана након турског пораза, 25. новембра 1912, представио сам у Букурешту декларацију о оснивању државе, коју сам добио од Британаца, некима од племенских вођа, које сам могао да сакупим. Ту смо за пола сата од три предлога изабрали и изглед заставе. И...

Ту заставу сам подигао 28. новембра 1912. у свом родном граду, и представио декларацију о оснивању државе.

Одмах сутрадан сам отпутовао у Беч, и тамо добио још једног моћног савезника коме су Срби били трн у оку. Том савезнику смо се врло брзо одужили, убијајући изнурене војнике и цивиле, који су се повлачили кроз, како би се то данас рекло, „најмлађу државу у Европи“. Поред савезника Британаца, добили смо и Германе.

Данас, 28.12.2012, након 100 година, са задовољством гледам стотине хиљада застава, идентичних оној коју смо у Букурешту изабрали а у Валони подигли, како се вијоре по читавом простору Албаније, и то не само оне која на географској карти слови као таква, већ по оном простору који сам пре једног века са Британцима одредио, и то у: Валони, Тирани, Призрену, Приштини, Бујановцу, Скопљу...

Но, ја не бих био Балканац, када не бих бацио поглед преко плота. Тек да видим шта комшије раде. Срби, пре свега.

Бегова чорба

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 јануар 2013 20:47

Они, као да се стиде своје историје, стидљиво прослављају стогодишњицу велике историјске победе. Понегде понека застава. Понегде понека свечана академија. Централну прославу праве ван сопствене државе, у држави која је такође део мог пројекта, где посећују „ракијаде“; међусобно посвађани одају почаст својим јунацима; њихови политичари невештим изјавама изазивају мрштење природних балканских савезника- Грка.

Кад смо већ код савезника, наши савезници су и даље исти. Поштено се односе према нама, а да се не лажемо и ми се поштено односимо према њима. У њиховом решавању српског питања ми смо дали поштени допринос: 1915, 1934, 1941, 1945, 1974, 1999, а даваћемо и убудуће.

Српске вође свој народ убеђују да наши савезници могу бити и њихови. Може ли се то? Ја у то не верујем. Мада је са њиховог становишта то можда и могуће. Њихова деца, о догађајима од пре 100 година које описујем, током читавог школовања уче из уџбеника историје на читаве три странице!? Наша о томе уче по три странице сваки дан.

Бегова чорба

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 06 јануар 2013 20:47

